

ΜΟΝΟΜΑΧΩΝ ΑΓΩΝ ΕΙΣ ΤΟ ΤΡΙΚΛΙΝΙΟΝ.

ΚΕΦΑΛ. ΟΓΔΟΟΝ

τετραπλός πολιτικός στον οποίον τον θεατή της αρχαίας θεατρικής τέχνης μετατρέπει σε έναν επίδειπτον αριστούργημα.

Τὸ ἐπίδειπτον,

Μετὰ τὸν φρίκτην τοῦτον διετείμδινοι συνδαιτημόνες δὲν ἔδυνήθησαν πλέον νὰ προσέξωσιν εἰς τοὺς χοροὺς τῶν Γαστιτανῶν, οὐδὲ εἰς τὰς σκηνὰς τῆς Ἱλιάδος οἱ παιζομένας ὑπὸ διοκριτῶν, μετημφιασμένων εἰς ήρωας τοῦ Όμηρου, εἰποῦν κακούνοι οὐ τοῦτο. Αφούλη οὐδὲν οὐδὲν ἄλλα μετὰ χειροροτήσεων καὶ κραυγῶν χαρᾶς εἰδον ἔρχομένης συνοδίαν μονόμαχων η̄ παλαιστῶν (gladiatori). Οἱ τρομεροὶ εὗτοι μὲν οἱ ὄρμηται μάχων ἀλλὰ εἴς ἐπὶ τοῦ ἄλλου καὶ κατεσφάζοντε, ἐνῷ οἱ Σιβαρῖται ἐκεῖνοι ἔγενοντο πλακώνταις καὶ διώρασ. Τὸ ἐπαυρον τῆς Ὀλυμπῆς εὐδαιμονίας τῶν, οἷον νὰ ἔχωσιν ἐνώπιον τῶν τὴν κωμῳδίαν τῆς πείνης καὶ τὸ θέαμα τοῦ χυνομένου οἵματος.

Ἐγ τούτωις ή κλεψύδραι καὶ τὸ φῶς τῶν λυχνιῶν ἡρχισαν νὰ δλιγχαστεύσωσιν, ἀγγέλλουσαι τὴν ὥραν τῆς ἀναχωρήσεως. Τρεῖς νέοι, ἐνδεδυμένοι τέθεννον ἐπὶ λίνοῦ, ἐφάνησαν εἰς τὴν αίθουσαν. Δύο μεταξὺ αὐτῶν ἐθεαν ἐπὶ τῆς τραπέζης μικρὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν Λαρών, ἀλλος ἔφενε κύπην πλήρη εἰγού φωνάζων

Οἱ θεοὶ εἴσαντες τῆμιν θέλει!

Διαφυλάτεον τὸν βιτάλλον ἐν εὐτυχίᾳ! ἐπρόσθεσαν δὲ πάρχος.

Ἐν τούτοις οἱ συνδαιτημόνες ἡγέρθησαν κλονίζομενοι, ἔλασθον τὰς ἐμβάθυτας τῶν, καὶ ἐνῆρθον μὲν διληγούσαν τῶν, προπορευμένων πάντας δεύλων, εἰς τινες ἔφερον πυρσοὺς ἀναμμένους.

Παρεστήσαντες, πληστάζοντες εἰς τὸ ἐπαρχεῖον, θέκα μεγιστας διξιάς, αἰτινες, βριτούσαι επὶ τῶν βαθυτάτων αποισταί τινὰ λάρψι μετα κακνοῦ, ἐστρέφονται καὶ ἐγρηγοροῦν, ὡς τὰ δενδρύλλητα ὑπὸ θυελλώδους ἀνέμου,

Νομοθέτας ταλαιπωρεύεται, εἰπεν δὲ πάρχος πορές τοι Κάπιτον, τινά τείκας αύτα;

— Λαμπρά φωτοχυσία! ἐπαρχε, λαμπτὰ φωτοχυσία!

— Εἶσαι ἔνας δμαθῆς! Κάπιτε, εἶναι Χρίστιανος τοὺς δόπιούς σε σωματοφύλακές μου ἀλυσόδεσαν καὶ ἡλείφαντα μὲν πίσσαν, ἐνομάζω ταύτας, λυχνίας τοῦ Νέρωνος. Τοῦ νοστιαλλοῦ μοντίσιον ἐπειδὴ γένεται λαζαρένην. Ιδούσιν φῶς χύνουσιν οἱ χωρίσταις οὐτοις.

— Αγαπῶ τὴν ἀσείστητά σου, ἐπαρχε. Μὰ τὸν Πολυδεύκην. Ιδούσιν φῶς χύνουσιν οἱ χωρίσταις οὐτοις.

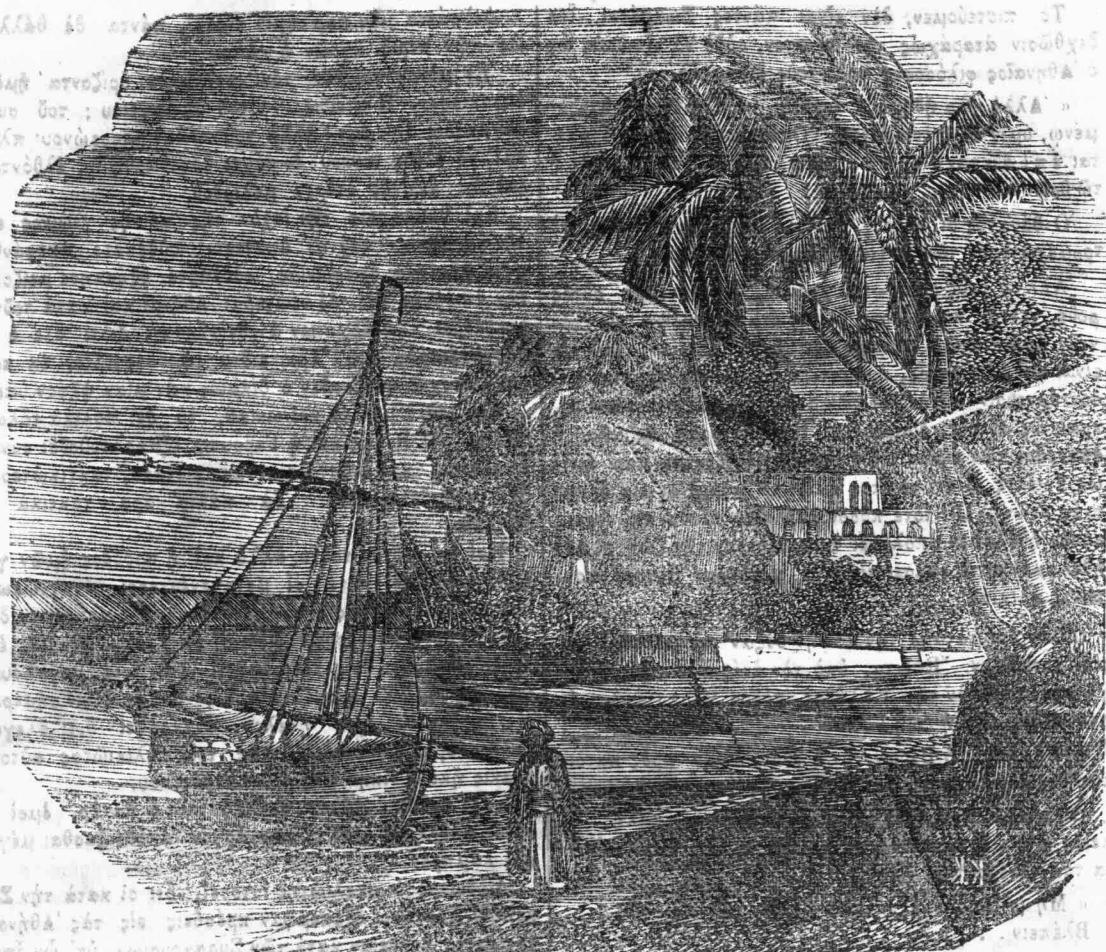
— Ναί, τυφλοί εἰδολολάτραι, ἀπεκρίθη ἐπίσημος τοις καὶ ἀποθήνασσα φωνῇ εἴπετε χωρίς νὰ θέλετε τὴν ἀλήθειαν. Θέλομεν δον οἵ πα χύσει τοσοῦτον φῶς. τὸ δόπιον οὐκ πληρώσῃ τὸν κόσμον ἀπαντα, τοὺς δὲ Θεούς σας θέλεις βιθίσει εἰς τὸ σκήτος, τελοῦντας τὰς τελευταίας ἑορτάς των.

Ταῦτα ἔλεγε μία τῶν ζώντων λαμπάδων. Οἱ συνδαιτημόνες ἀπεμαρχύθησαν μόλις δυνάμεις νοὶ νὰ κρύψωσι τὴν κατάπληξιν των ὑπὸ τὸν βεβιασμένον αὐτῶν γέλωτα.

(Musée de Familles), Π. Η.

Η ΝΗΣΟΣ ΖΑΡΡΕΜΠΑΡ.

Κατὰ τὰς ἀνατολικὰς ἀκτὰς τῆς Αφρικῆς κατέτας νῆσος τις πλευρικάτη, η Ζαρρεμπάρ περιέχουσα 110,000 κατοίκων, εἰς ὃν μὲν αἱ δέκα κλιτίδες εἰναι δέλευθροι. Ο αρχηγὸς τῆς νῆσου καλεῖται Ιμάν, ή δὲ πρωτεύουσα Μασκάτη. Ο στρατὸς δέκας τοῦ Ιμάν σύγκειται ἐπειδὴ 300 — 400 μπελούσι τοις (στρατιώτων) δραχενδυτῶν σχεδὸν, ἔχοντων διπλαγήλαγνα τείκας αύτας καὶ λαμπενόντων μετρύν διπλαγές

Η ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΤΟΥ ΙΜΑΝΟΥ ΤΗΣ ΜΑΣΚΑΤΗΣ

τὰς ἀγάγκας των 12 δραχμῶν κατὰ μῆνα· εὐθυνο-
τέρους στρατιώτας δὲν ἔκει ἄλλο χρατες. Ἀλλὰ δὲ
Ιλλανῆς λαμβάνει απομικῶς δι' ἐμπορίου δέκα εἰκαστομύ-
ρια εργάχησι.

‘Η ἐπί δύνιν εἰκὼν παρίστηται τὴν ὥραί την κατοικίαν του Ιμάντη. Κείται ἐν μέσῳ τερπυοτάτου ἀλισσούς μαγ- γικούς δώρων δένδρων, φοινικῶν καὶ πορτοκαλιέων, εἰς τὸ παράλιον καὶ παρὰ τὰς ὅχθας ἐνδός ρύματος, τοῦ κάνουν χορηγούντος καθ' ὅλον τὸ ἔτος πότιμον οὐδιώτης τεκνού κατοικίας.

ΕΠΙΦΑΝΙΟΥ ΚΑΙ ΕΜΕΠΑΙ.

Εἰς τὸν ἀκανθικόν καὶ παλιρρέων τοῦ χρόνου Πάτεραν, οὗτον καὶ ἔσερες ἀνθρώπων ενιαυτόδες ἐβούθισθη, εἰς κόκκινος ἄμμους ἐκ τῆς κλεψύδρας τῆς Αἰγαίωνά τοις εἰς τὴν κλεψύδραν τοῦ Ἀτελευτήτου μετέπεσεν. Ἐν ἐτιρόδοιο ἐμφανάθη τῆς Λαῆς ἡμῶν, καὶ δι στήθερος τοῦ Ναυδαματόρος ὅνυμος, ίδοὺ μίαν ἀκόμη, τὴν τελευταίαν τοις, αἰματηράν ρυτίδα ἔχαρξεν ἐπὶ τοῦ μετώπου μαρ-

Τὸ φορτίὸν τοῦτο τὸ δυσδάστακτον τῶν ἐπών ἐπώμων ἄρας, διὸνθρωπος πορεύεται κεκυφώς, ὡς ὁ γένος τῶν ξελόχεπος τοῦ μύθου, πορεύεται τὴν ἀτραπὸν τοῦ θανάτου. Ἀν δὲ, ἀπειρηκὼς ἐκ τοῦ βάρους, ἐπὶν αλεθῆσθαι τὸν λυτρωτὴν τοῦτον, ὁ μὲν θάνατος ἐν τάχει προσβάγει κατ.

— Τὶ μὲν καλεῖται, θυγατέρα; τὸν ἐρωτᾷ.
Οὐ δὲ τούτους καὶ ωχριῶν καὶ τὰ μέλη κάμπτων,
— "Ινα τὸ φορτίον τοῦτο ἀρας ἐπιθῆσις μοι, ἀπο-
κοντετατ.

Τοσούδην λοιπὸν γλυκεῖα εἰς τὸν αὐτῷ πάντα ηὔσαι
Ἐρωτήσατε τὴν κέρην, τὴν μέλις εἰς τὰ θέλγητα
τῆς ζωῆς ἀνθίζουσαν τὴν καρδίαν τῆς τὴν κόρην τὴν
μέλις τὸν πρῶτον παλμὸν τοῦ ἔρωτος αἰσθανθεῖσαν.
Ἐρωτήσατε τὴν μητέρα, τὴν κρατουσαν εἰς τὰς ἀρκά-
λας τῆς τὸν πρώτον καὶ ἀγγελόμορφον τῶν ὡδίνων τῆς
καρδίαν . . . Ἐρωτήσατε . . . ἐρωτήσατε . . . ἐνέβη ὁ
λους, νέας καὶ γέροντας, εὐτυχεῖς καὶ κακοδαιμονος
καὶ διλαταῖσαν θέλεισαν σᾶς εἴπη.

«Τὸ φῶς τόδε ἀνθρώποισαν ἡδίστον βλέπειν·
Τὰ νέρθετ δ' οὐδεῖς, μένεται δ' ὡς εὔχεται
Θυντεῖ, κακῶς λέγει πρεσβύτορος, η θανεῖν καλῶς.»